

TISKOVÁ ZPRÁVA

Adriana Sarnová: Glue Tears

Kurátor: Petr Vaňous

Termín výstavy: 5. 8. – 11. 9. 2022

Vernisáž: 4. 8. 2022, 18 hodin

Místo konání: Galerie Vyšehrad (nad Libušinou lázní)

Adriana Sarnová (nar. 1993 v Jihlavě) – absolvovala v l. 2009 – 2013 Střední školu umění a designu v Brně a v l. 2013 – 2019 Akademii výtvarných umění v Praze (ateliér Kresby, Škola Jiřího Petrboka). Pravidelně vystavuje od r. 2014. Věnuje se především tématu ženské identity v proměnách času. S jejím dílem jsme se mohli setkat například v rámci projektů: Umění je jen jedno (2014, Novoměstská radnice, Praha); Jehla v kupce sena (2015, Topičův salon, Praha); PAVILON 34 (2016, Galerie 1. patro, Praha), Sokolovský zázrak (2018, kostel sv. Antonína Paduánského, Sokolov); XX. ročník Symposia Jenewein (2020, GFJ, Kutná Hora); Zabiješ (2021, Kampus Hybernská, Praha); Shower after Murder (2021, Galerie Kritiků, Praha); TA MALBA (2021, Trafto Gallery, Praha); 4 + 4 dny v pohybu (2021, Nová strašnická škola, Praha) nebo Umění pro Ukrajinu (2022, Bold Gallery, Praha).

Glue Tears

Tak jako všichni, není dobře připraven; ví jen nepatrnou část, každý přece ví jen nepatrnou část toho, co se děje. (Ingeborg Bachmann, Třicátý rok)

Malířský přístup Adriany Sarnové je nutné vnímat v plnosti jeho analytického usazení, s kterým autorka dlouhodobě pracuje, a který je také klíčem k interpretaci jejího autorského záměru. Výjimečné modelační schopnosti disponují autorku k tomu, zacházet s vnějším popisem událostí tak, jako by je velmi pozorný vypravěč popisoval a rozkrýval tím významy za banalitou povrchu. To, co na jejích obrazech vidíme, je součástí širšího celku výpovědi, do které nás svými díly láká a podprahově vztahuje. Líc, tj. obraz s popisnou situací, má svůj protipól v pomyslném rubu díla (odvrácená rovina narace), který si divák skládá vedle vlastní sebeprojekce na základě mnoha nejednoznačných odkazů a drobných pozorností ukrytých v záhybech zdánlivě přehledné, zobrazující malby.

Díla, která bychom žánrově jednoznačně zařadili do oblasti portrétu či podobizny, vykazují zvláštní auru působící odstředivě od konkrétní zobrazené tváře (a její sebe-reprezentace) směrem k zobecnění vnitřní prožitkové situace, již lze kolektivně nahlížet, zhodnocovat a sdílet. Každý obraz je tak vytvářen dvojím pohybem: od konkrétního námětu chyceného do popisnosti malířských výrazových prostředků směrem k obecně sdílenému pocitu, emoci či ideji (a zpět), jejíž abstrahující podstata se již vyvazuje z oblasti konkrétní věcnosti, a proto ji lze zpřítomnit pouze prostřednictvím čistě jazykové reflexe. Tento filosofující rozměr tvorby je navíc usazen ryze generačně (Markéta, 2021). Tváře, s kterými se na obrazech Adriany Sarnové setkáváme, patří z větší části nejbližšímu okolí (Two, 2021), v němž se autorka pohybuje a s nímž navazuje kontakty a vztahy (Na zemi, 2021).

Téma vztahu a vztahování stojí za intencemi, které dávají, nebo nedávají viditelnému světu figurace smysl (respektive tento smysl narušují, zpochybňují, kriticky nahlížejí...). Sarnová se ve svých portrétních sondách strefuje do pohyblivé identity toho, co bychom nazvali „vědomí přítomnosti“. Zobrazí-li kohokoliv konkrétního, vždy jako by na obraze zároveň byl i nebyl (Na lehátku, 2020). Podstatná je stejně tak jeho

tvář jako to, co tuto tvář prostupuje, co tato tvář vnějškově odráží (Ester, 2021). Nazvěme to „jinde“. Je to jakýsi ambivalentní stav „přítomnosti v nepřítomnosti“.

Model je zachycen zpravidla v určitém stavu pozornostního vytržení, extáze či zasnění. Rozpor mezi „tady“ a „jinde“ odpovídá fyzickému dělení situace na „uvnitř“ a „vně“ (Anne Marie Dolorosa, 2020). Do tohoto komplexního výrazu (výrazu situovanosti figur a jejich vědomí) se kromě tváře zapojují i gesta rukou, nebo celkové pozice figur (postoj, sed, leh). Někdy jde o vyjádření únavy, hlubinné melancholie, jindy o patos momentálního vzruchu, vzdoru, resistance apod. Někde je tvář zcela vypuštěna a nahrazují ji pouze suplementy operativně jednajících rukou, do kterých jsou situovány „předměty komunikace“, ať už jsou to mobily (Mobil, 2021), čtečky (Gábina, 2022), knihy (Knížka, 2022), nebo třeba tradiční křesťanský atribut bílé lilie (symbol Zvěstování). Autorka si vytváří celou řadu ikonografických prvků, které postihují právě tento meziprostor komunikace, jenž vytrhává lidskou bytost z totality jednotného časoprostoru a nechává putovat její vědomí mimo fyzický půdorys těla. Tato „dělená“ situovanost (potažmo narušená pozornost), kterou autorka ještě drammatizuje kontrastní či nepatřičnou inscenací v rámci obrazové kompozice (Thanks for the Flowers, 2022), je pocíťována často jako úzkostná, trýznivá, iritující či nesnesitelná (Lebka, 2022). Proti této vyhocené emotivní intenzitě nasazuje autorka kompenzační prvky rezistence a ironie, které však působí spíše ve skrytosti ambivalence, nežli přímo.

Výstava Glue Tears (Slzy z lepidla) je nazvána podle jednoho obrazu z cyklu Dolorosa (Truchlící). Zastřená tvář prozrazuje inspiraci ve starém umění. Mariánská hlava je vytažena na „světlo světa“ z polostínu paměti, podobně jako se běžně zachází se starými rodinnými fotografiemi. To, co se tu však obnažuje, není paměť jednotlivce, nýbrž modelový princip toho, co symbolicky formuje lidskou zkušenost, v tomto případě jsou to utrpení a bolest spojená s ženstvím a mateřstvím. Utrpení je tu zároveň glorifikováno i ironizováno tekoucími slzami, které jsou provedeny jako stopa autentického lepidla. Materiálu, který metaforicky fixuje úzkost do nadčasové dimenze - „navěky“ - jako generačně se opakující zkušenostní rituál, jemuž se nelze na cestě po časové přímce života vyhnout.

Petr Vaňous, kurátor

Kontakt:
Národní kulturní památka Vyšehrad
MgA. Bohdana Kolenová
T.: +420 606 937 057
e-mail: kolenova@praha-vysehrad.cz

Glue Tears, akryl na plátně, 30 x 20 cm, 2020